

Arrest

nr. 47 785 van 3 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 12 maart 1970 te Sanyang (Kombo South district, Western division). U bent van Jola afkomst. Toen u klein was onderging u vrouwelijke genitale verminking. U huwde met A. S. (...). Jullie gingen samen in het dorp Deya (Kombo district, Western division) wonen. Jullie kregen een dochter M. S. (...). Toen de dag aanbrak dat er in het dorp gesproken werd over de komende besnijdenis van uw dochter, kwam u hier tegen in. U herinnerde zich de problemen die u zelf gehad had bij de geboorte van uw dochter door het feit dat u besneden bent. Op de dorpsvergadering legde u uit dat u niet wilde dat uw dochter besneden werd. Dit werd echter niet geaccepteerd in het dorp. Er werd op u geroepen tijdens de

vergadering. Ze zeiden u dat u ze toch niet zou kunnen tegenhouden. Ook de daaropvolgende dorpsvergaderingen verliepen gelijkaardig. Niemand steunde u. U probeerde uw man te overhalen maar ook hij had er geen oren naar. Uiteindelijk werd u op de dorpsvergadering meegedeeld dat ze u wel zouden stoppen voordat u meer steun kreeg. Uw man haalde uw dochter bij u weg en bracht haar naar zijn moeder. Een blanke man, Jan, die een tijdje in jullie dorp verbleef vertelde u dat hij enkele jongens had horen zeggen dat u geëlimineerd zou worden. Hij besloot u te helpen en vroeg u uw paspoort. Een tweetal weken later, op 15 december 2009 verliet u samen met Jan Gambia. Jullie kwamen nog diezelfde dag aan in België. Jan bracht u naar zijn huis. Hij wilde niet dat u het huis verliet. Na enkele dagen sloot hij u op in een kamer en misbruikte hij u meermaals. Hij zei dat hij uw reis betaald had en dat u nergens anders heen kon. Op een dag vergat Jan echter de sleutel op de deur toen hij weg ging. Zo slaagde u erin te ontsnappen. Diezelfde dag, op 26 januari 2010 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Later vernam u van een Gambiaanse vrouw dat uw zus, A. (...) met uw dochter naar het zuiden van Senegal gevlucht is.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de vervolging door de mensen van de gemeenschap waar u het slachtoffer van beweerde te zijn, weinig geloofwaardig zijn. Meerbepaald bij uw bewering dat ze u wilden doden rijzen enkele ernstige bedenkingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u dit afleidde uit het feit dat u op de dorpsvergaderingen gezegd werd dat ze u zouden stoppen, hetgeen u aanvankelijk niet zo geïnterpreteerd had (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27 april 2010, hierna CGVS, p. 7). Het is dan ook op zijn minst verwonderlijk te noemen dat u niet in staat bleek te zijn te zeggen wie u precies bedreigde op de dorpsvergaderingen en wie u vreesde dat u zou doden (zie verhoorverslag CGVS, p.10). U zei dat het iets van de gemeenschap was (zie verhoorverslag CGVS, p.10).

Bovendien stelde u dat u pas beseftte wat ze bedoelden toen Jan u zei dat hij gehoord had dat ze u wilden elimineren (zie verhoorverslag CGVS, pp.5-9). Ook bij de manier waarop Jan te weten kwam dat ze u wilden doden, kunnen enkele vraagtekens geplaatst worden. U zei dat hij u vertelde dat hij enkele jongens die bij hem thee kwamen drinken dit had horen zeggen (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de dorpsjongens over een geplande moord zouden vertellen aan of in de aanwezigheid van een buitenstaander, laat staan aan een blanke buitenlander. Toen u deze bedenkingen duidelijk werden gemaakt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, zei u enkel dat Jan het hoorde (zie verhoorverslag CGVS, p.11). Daarenboven kon u niet zeggen van welke jongens Jan dit gehoord had (zie verhoorverslag CGVS, p.10).

Verder komt uit uw verklaringen duidelijk naar voor dat hoewel u er wel verschillende mensen over aansprak u uit geen enkele hoek steun kreeg in uw strijd tegen vrouwenbesnijdenis (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Het is dan ook moeilijk te begrijpen waarom de mensen uit de gemeenschap u als een bedreiging zouden zien en uit de weg zouden willen ruimen, daar u duidelijk helemaal alleen stond in uw gevecht.

U haalde geen enkele andere concrete aanwijzing aan waaruit afgeleid zou kunnen worden dat uw leven inderdaad in gevaar was.

Verder kunnen nog enkele bijkomende bedenkingen gemaakt worden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnen. U kon slechts drie namen van vrouwen van het dorp die wilden dat uw dochter besneden werd opnoemen (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U kon niet zeggen om welke reden de meisjes in het dorp besneden moeten worden (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U wist niet wie de besnijdstster was in het dorp (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U stelde verkeerdelijk dat er in Gambia geen enkele organisatie of persoon is die tegen vrouwelijke genitale mutilatie strijdt (zie verhoorverslag CGVS, p.7 en documentatie in het administratieve dossier).

Bovendien – en niet in het minst – kon u geen afdoende verklaring geven over waarom u zonder uw dochter het land ontvlucht was. U zei enkel dat u haar niet mee kon nemen omdat ze bij uw schoonmoeder was (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Dit doet toch wel ernstige twijfel rijzen aangezien uit uw verklaringen eveneens naar voor komt dat de dreigende besnijdenis van uw dochter en uw weerstand hiertegen precies de kern van uw asielrelaas uitmaken. Uw bewering dat u – toen u nog in Gambia was – uw dochter probeerde te beschermen tegen besnijdenis en zodoende uw eigen leven in gevaar bracht, alsook uw verklaring dat uw dochter uw leven is (zie verhoorverslag CGVS, pp.5-6-7) staan in schril contrast met de vaststelling dat u uw dochter in uw land van oorsprong heeft achtergelaten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal uw identiteitskaart uit Gambia (met nummer 196458), uw geboorteakte (met nummer 39548), een medisch attest (dd. 18 februari 2010) en een kaart van GAMS voor de groepsactiviteiten voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Noch uw identiteit, noch uw lichamelijke toestand, noch uw deelname aan activiteiten van GAMS worden immers in twijfel getrokken.

U was niet in het bezit van enige document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Verzoekster betwist dat haar verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn en poogt de elementen die in de bestreden beslissing als volgt te weerleggen:

- het is helemaal niet vreemd dat ze zich niet meer herinnert wie haar exact bedreigde aangezien het tijdens heftige vergaderingen gebeurde, er meerdere vergaderingen plaatsvonden en men dergelijke bedreigingen pas echt ernstig neemt nadat ze achteraf door iemand anders worden bevestigd. De persoon die dit bevestigde vertrouwde ze;
- het is ook helemaal niet vreemd dat jongens aan Jan vertelden dat men haar wilde doden, het was immers een interessante blanke man met wie men thee kwam drinken en die bijgevolg op de hoogte was van het reilen en zeilen in het dorp. Mogelijks was Jan bovendien proactief op zoek naar informatie over vrouwen die kwetsbaar waren;
- het houdt geen steek dat zij niet voor haar leven diende te vrezen omdat het "één tegen allen" was. Men zou nooit toelaten dat men tot schande werd gemaakt doordat verzoeksters dochter niet werd besneden. Het is volgens verzoekster logisch dat men dit, desnoods met geweld, tracht uit te voeren;
- de vaststelling dat verzoekster slechts drie namen van vrouwen in het dorp die haar dochter wilden besnijden kan opnoemen, is nietszeggend en ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet. Ze haalde immers enkel de namen van de leiders aan. Ze wijst ook nogmaals op het chaotisch karakter van de dorpsvergaderingen waardoor ze niet kon weten wie haar allemaal bedreigde;
- Uit het feit dat ze niet kan aangeven waarom meisjes worden besneden en wie de besnijdsters van het dorp is, kan de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen niet worden vastgesteld. Uit de vraagstelling bleek volgens verzoekster niet dat men een culturele verklaring verwachtte. Bovendien kan men niet verwachten dat ze een positief punt dat verbonden is met de besnijdenis zou kunnen bedenken.
- het feit dat zij geen organisaties kent die zich tegen de besnijdenis keren, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet. De commissaris-generaal zou haar antwoord op de vraag hierover verkeerd interpreteren. Bovendien wordt er in het administratief dossier verwezen naar een campagne die in 1996 plaatsvond en waarvan de reikwijdte niet duidelijk is. Resultaat zou deze campagne al helemaal niet hebben gehad aangezien FGM nog steeds is toegelaten en een ruime traditie is in Gambia. Ten slotte meent verzoekster dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat iemand haar zou kunnen steunen;
- zij ontkent dat haar vlucht zonder haar dochter in schril contrast staat met haar beweringen haar dochter te hebben willen behoeden van de besnijdenis. De commissaris-generaal zou uit het oog verliezen dat zij haar dochter niet verder kon beschermen nadat deze was ontvoerd door haar echtgenoot. Ze meent verder dat de commissaris-generaal niet het recht heeft om een moreel oordeel te vellen over haar daden. Omwille van het doodsgevaar dat voor haar dreigde diende ze haar dochter achter te laten. Ze vindt troost in het feit dat ze heeft vernomen dat haar dochter nu bij haar zus is en dat zij is gevlucht naar het zuiden van Senegal.

Verzoekster beschrijft vervolgens de situatie in Gambia en stelt dat ze wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus. Ze benadrukt daarbij dat genitale verminking gelijkgesteld moet worden aan foltering en aan een vernederende behandeling zoals gevisieerd door artikel 3 EVRM. Er dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis werd gecontacteerd om verzoeksters zus en haar dochter te lokaliseren.

2.2.1.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake de geboorte of het bestaan van haar dochter.

De brief van 30 april 2010 die door verzoeksters advocate naar de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis werd gestuurd heeft niet geleid tot enige respons van de voormelde dienst. Het louter aanschrijven van deze dienst is niet voldoende om aan te tonen dat verzoeksters dochter, in het gezelschap van verzoeksters zuster, in Senegal verblijft en dit omwille van een vrees voor besnijdenis.

Dient tevens te worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat verzoekster, gelet op de aangevoerde feiten, zonder haar dochter reist. Immers, verzoeksters echtgenoot nam hun dochter mee *"en gaf die aan zijn moeder zodat als de dag kwam ze mijn baby zouden kunnen besnijden. Ik belde zus en zei problemen. Zij zei dat ik niet naar haar moest komen. Eén dag voordat dochter besneden zou worden kwam zus naar het dorp. Ze vroeg mijn baby te mogen meenemen om iets voor haar te kopen en schoonmoeder stemde hiermee in. Ze nam mijn dochter mee naar Senegal"* (administratief dossier, stuk 6, p. 5-6). In acht genomen dat verzoeksters echtgenoot hun dochter bij zijn moeder plaatste om zeker te zijn dat zij zou worden besneden, is het niet aannemelijk dat verzoeksters schoonmoeder de dochter zou meegeven aan verzoeksters zuster en dan nog op de dag voorafgaand aan de besnijdenis. Het is ook niet aannemelijk dat verzoeksters zuster haar dochter zou ontvoeren bij verzoeksters schoonmoeder - en dit blijkbaar, volgens haar relaas, terwijl verzoekster nog in het dorp verbleef aangezien verzoekster het bezoek van de blanke man situeert na de meeneming van de dochter naar Senegal (*ibid.*, p.6) - en verzoekster hiervan niet onmiddellijk zou inlichten; hetzij voor het vertrek van verzoekster naar België, aangezien verzoekster de voorgenomen besnijdenis twee maanden voor haar vlucht situeert (administratief dossier, stuk 11, p.2, nr.5), hetzij voor het vertrek van verzoeksters zuster naar Senegal, al was het maar omwille van de kost die de verzorging van het kind voor haar zuster meebrengt.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij een dochter heeft die omwille van een vrees voor besnijdenis werd ontvoerd door haar zuster en thans in Senegal verblijft.

2.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters etnische afkomst Djola [lees: Jola] is (stuk 11, nr.7). Uit de bij het verzoekschrift toegevoegde informatie blijkt dat vrouwenbesnijdenis (FGM) bij de Jola in 65,7% van de vrouwen voorkomt (zie p.29 over Gambia van het bijgebrachte stuk 3). Volgens de informatie vervat in het bijgevoegde stuk 4 (*cf.* punt 3.a) komt FGM, in vergelijking met andere etnische groepen, minder voor bij de Jola en bedraagt het tussen de 65 en 70%. Aldus dient te worden aangenomen dat, hoewel FGM onder de Jola wijdverspreid is, er mogelijkheden voorhanden zijn om zich te verzetten tegen deze praktijk daar zeker 30% van de vrouwelijke Jola niet is besneden. Daarom maakt verzoekster, die bijna veertig jaar oud was tijdens de aangehaalde feiten, niet geloofwaardig dat zij, indien zij al een dochter zou hebben, louter omwille van haar beweerd verzet tegen de besnijdenis van haar dochter, een vrees voor vervolging zou lopen.

Verzoeksters relaas inzake de doodsb bedreigingen mist evenzeer geloofwaardigheid. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij concreet met de dood bedreigd wordt omwille van haar beweerd verzet tegen de FGM op haar dochter. Zij blijkt dit immers vernomen te hebben van een blanke man die naar het dorp kwam op zoek naar een stuk grond. Het is niet plausibel dat personen die vreemd zijn aan deze blanke man hem, weze het na een korte tijdspanne en tijdens het drinken van thee, zouden inlichten over hun voorgenomen moordplannen. Verzoekster legt tevens zeer vage verklaringen af aangaande de personen die haar naar het leven zouden staan en de redenen die hiertoe werden aangehaald (administratief dossier, stuk 6, p.9-10).

2.2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen andere elementen aan dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op het gestelde sub 2.2.2 en 2.2.3. maakt zij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS